

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἀπριλίου (ΠΕΜΠΤΗ) 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 58

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ). —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Συνέχεια]

Γ'

— Ὅτε ἡ κ. Βωζέ ἔμεινε μόνη μετὰ τῆς Ἰουλιέττας, τὴν ἐπλησίασε καὶ λαμβάνουσα τὴν χεῖρά της εἶπεν :

— Παιδί μου, μοῦ φαίνεται, ὅτι παρετήρησα κατὶ.

— Τί ; ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις, ἥτις ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματός της μητρός της ἐνόησεν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ζητήματος, ὅπερ τὴν ἀπασχόλει.

— Ὅτι ἀπὸ τινος καιρὸν δὲν εἶσαι πλέον ἡ ἰδία.

— Μήπως σὲ δυσχερέστησα εἰς τίποτε ;

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου, παιδί μου· τὸ γνωρίζεις καλῶς· θέλω νὰ εἶπω, ὅτι εἶσαι μελγχολικὴ, ἀνήσυχος, τέλος κατὶ μεῦ ἀποκρύπτεις.

Ἡ νεῆνις κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ δὲν ἀπήντησεν.

— Ὅα ἔλθω λοιπὸν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ προκείμενον, ὑπέλαβεν ἡ κ. Βωζέ. Εἶσαι εἰς ἡλικίαν γάμου, Ἰουλιέττα. Ἐσκέφθης ποτὲ τὸ ζήτημα τοῦτο ;

— Ναί, μαμάκα μου.

— Καὶ τί φρονεῖς ;

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶνε ἡδεῖα καὶ ἀγία ἀνάγκη, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἄλλοτε σὲ εἶδον τόσον λυπημένην, ὅσον κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀπέβησεν ὁ πατήρ μου.

— Ἀληθῶς. Ἐ, λοιπὸν, ἂν αὖριον ἐξήτει τις τὴν χεῖρά σου, θὰ ἐδέχεσο ;

— Ἐὰν ἐκεῖνος, ὅστις...

— Τί θέλεις νὰ εἶπης ;

— Θέλω νὰ εἶπω, ὅτι ἀναλόγως τοῦ ἀ-

τόμου θὰ ἐσκεπτόμην, τί ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσω.

— Ἄν λοιπὸν ἦτο ἄνθρωπος τοῦ γούστου σου, θὰ ἐδέχεσο ;

— Ἰσως.

— Διατί ἀπαντᾷς μετ' ἀβεβαιότητος ;

— Διότι δὲν γνωρίζω, ἂν θὰ συγκατετίθεσο.

— Καὶ διατί νὰ μὴ συγκατατεθῶ, ἀγαπητὸ μου παιδί, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ἐντίμος, ἂν σ' ἀγαπᾷ, ἂν ἡ θέσις του εἶνε ἀνάλογος μετὰ τὴν ἰδικήν σου, ἐὰν ἔχῃ τέλος ὅλα τὰ προσόντα συζύγου καλοῦ ;

— Ὅα τὰ ἔχῃ ὅλα αὐτά.

— Καὶ τὸ ὄνομά του ; ἠρώτησεν ἡ κ. Βωζέ μετὰ μειδιάματος, ὅπερ ἀπεδείκνυνεν, ὅτι ἐγνωρίζε τὸ ὄνομα τοῦτο τόσον καλῶς, ὅσον καὶ ἡ κόρη της.

Ἡ Ἰουλιέττα παρετήρησε τὴν μητέρα της καὶ ἐδίστασεν.

— Ἐ, λοιπὸν ;

— Ἐ, λοιπὸν, εἶνε ὁ κ. Ἑρρίκος. Ἀλλά, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ἡ νεῆνις, δὲν λέγω, ὅτι τὸν ἀγαπῶ, λέγω μόνον, ὅτι ἐκ τῶν δύο, τοὺς ὁποίους γνωρίζω ὁ κ. Ἑρρίκος μοῦ φαίνεται, ὅτι συνενοῖ περισσότερον τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους ζητεῖς.

— Ἀλλὰ νομίζεις, ὅτι ἐκεῖνος σ' ἀγαπᾷ ;

— Τὸ νομίζω.

— Σοὶ τὸ εἶπεν ἴσως ;

— Οὐδέποτε, νὰ σὲ χαρῶ, μαμά μου.

— Καλλίστα. Δὲν εἶνε ὅμως μόνον ὁ κ.

Δερμενόν, ὅστις σ' ἀγαπᾷ.

— Εἶνε καὶ ἄλλος ;

— Ναί.

— Ποῖος λοιπὸν ;

— Μάντευσέ τον.

— Δὲν θὰ τὸ κατορθώσω.

— Ὁ κ. Ἐκτωρ.

Ἡ Ἰουλιέττα ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια.

— Ἐκεῖνος ! ἀνέκραξε. Παιὶς σοῦ τὸ πέν ;

— Τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

— Ἄ ! τὸν καυμένον ! ἀλλ' εἶναι ἐντροπαλός, δὲν ξεύρει νὰ φέρεται. Ἐλπίζω, μαμάκα μου, ὅτι δὲν θὰ με ἀναγκάσῃς νὰ τὸν νυμφευθῶ ;

— Δὲν λέγω τοῦτο· θέλω νὰ εἶπῶ, ὅτι εἶνε καταλυπημένος. Τὸν παρετήρουν ἀπόψε, τὰ εἶχε χάσει ὁ δυστυχισμένος.

— Τί θέλεις νὰ κάμω ; Τὸν λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ συμβολαιογράφου σου.

— Τί πειράζει ! παιδί μου, ὁ κ. Κρονδὲν εἶνε ἐντίμος ἄνθρωπος, ὁ κ. Ἐκτωρ εἶνε ἀξιόλογος νέος, ἔχει περιουσίαν καὶ θὰ ἡδύνατο νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῇ. Καθὼς ὅλαι αἱ νεάνιδες, λαμβάνει ὑπ' ὄψιν μόνον τὸ ἐξωτερικόν. Πίστευσε τὴν πειράν μου, ἀγαπητὴ μου κόρη, οἱ νέοι, ποῦ φιγουράρουν περισσότερον, εἶνε οἱ χειρότεροι σύζυγοι. Πρέπει νὰ σκεφθῇς μετὰ τὰ σωστά σου τὸ ζήτημα αὐτό.

— ὦ ! μαμά μου ! εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα ὀλίγον κακιωμένη, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σκεφθῶ πολὺ, δὲν θὰ πάρω ποτὲ τὸν κ. Ἐκτορα.

— Ἀς εἶνε, ἄς μὴ ὁμιλήσωμεν πλέον περὶ αὐτοῦ. Γνωρίζεις, ὅτι ὑπεσχέθην εἰς τὸν πατέρα σου τὴν ἡμέραν, ὅπου ἀπέβησεν, νὰ μὴ ἐναντιοῦμαι εἰς τὰς θελήσεις σου, ὅσας αὐταὶ δὲν θὰ ἦσαν ἐπιζήμιοι οὔτε εἰς τὴν εὐτυχίαν, οὔτε εἰς τὸ μέλλον σου καὶ θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὅπως τὴν ἐκράτησα μέχρι τοῦδε. Ἡθέλησα νὰ ἐξηγηθῶ μαζί σου, καλὸ μου παιδί, διότι εἶσαι πλέον εἰς κατάστασιν νὰ ἐννοήσῃς τοιαῦτα ζητήματα. Ὅα ἀφήσωμεν τώρα τὰ πράγματα νὰ βαδίσουν μόνα των καὶ ἂν παρατηρήσῃς, ὅτι ἡπατήθης ἐν τῇ ἐκλογῇ, τὴν ὁποίαν ἔκαμες, ἐλθέ νὰ μοῦ τὸ εἶπης ἐλευ-

θέρως. Πόσαι κόραι ἔδυστύχησαν, διότι ἔκαμαν τὸ σφάλμα νὰ μὴ ἐξηγηθῶσι μὲ τὴν μητέρα των. Λοιπὸν ἐμείναμεν σύμφωνοι ;

— Ναί, καλὴ μου μαμά.

— Φίλησέ με καὶ πῆγαινε νὰ κοιμηθῇς, ἀφοῦ αὖριον τὸ πρῶτ' ἡμέρᾳ εἰς τὴν πόλιν νὰ συμβουλευθῇς μίαν μάγισσαν, καθὼς μοῦ εἶπες, προσέθηκε γελῶσα ἡ κυρία Βωζέ.

— Ἀλλὰ σὲ βέβαιω, ὅτι εἶναι ἀληθινὴ μάγισσα. Ἄν ἤξευρες, ὅσα μοῦ διηγήθη ἡ Καικιλία ;

— Ἀνόητη ! καὶ περὶ ποίου μεγάλου μυστικοῦ θὰ τὴν συμβουλευθῇς ;

— Τίς ἤξευρε ; θὰ μοῦ εἴπῃ ἴσως τί πρέπει νὰ κάμω, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα, περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ ὠμίλεις πρὸ ὀλίγου.

— Πῶς ! θὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ ἡ ἐμπιστοσύνη σου ;

— Ἄν ἴδω, ὅτι μαντεύει τὸ παρελθόν, θὰ τὴν συμβουλευθῶ καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος.

— Νὰ εἶσαι φρόνιμη.

— Μεῖνε ἡσυχος.

— Καλὴν νύκτα, παιδί μου.

— Ὑπνον ἔλαφρον, μαμά μου.

Ἡ κυρία Βωζέ ἐνηγκαλίσθη τὴν θυγατέρα της καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἡ Ἰουλιέττα ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἰδικόν της.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὁ Ἐκτωρ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Εἰσελθὼν ἐπῆγε νὰ δώσῃ λογαριασμὸν εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις ἔγραφεν ἀκόμη πρὸ τοῦ γραφείου του, περὶ τῆς ἐπισκέψεως, τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν ἑπαυλιν, ἔπειτα ἐκάθησε πλησίον τοῦ κυρίου Κρονδὲν ἀκουμβῶν τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν χεῖρά του καὶ μὴ λέγων οὔτε λέξιν.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του ἐπὶ τινὰ χρόνον, μετ' ὀλίγον ἔστρεψε μηχανικῶς τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸ μέρος τοῦ υἱοῦ του καὶ βλέπων αὐτὸν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τὸν παρετήρησεν ἐπὶ τινὰ λεπτά καὶ τῷ εἶπε :

— Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἂν σὲ ξαναστείλω εἰς τῆς κυρίας Βωζέ.

— Γιατί, πατέρα μου ; ἀπεκρίθη σχεδὸν μετὰ φρίκης ὁ υἱός.

— Γιατί ὅσαις φοαῖς πᾶς ἐκεῖ, γυρίζεις πίσω μὲ κατεβασμένα τὰ μούτρα.

— Εἶναι ἀληθές, ἐψιθύρισεν ὁ νέος.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις προσέθηκεν :

— Ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ τὴν κόρην τῆς κυρίας Βωζέ ;

— Φεῦ ! ναί.

— Ἐ! μὴ λυπᾶσαι, θὰ τὴν ζητήσω ἀπὸ τὴν μητέρα της.

— Καὶ ἡ μήτηρ της θὰ σοῦ τὴν ἀρνηθῇ.

— Διατί ;

— Διότι δὲν εἶμαι ἀντάξιός αὐτῆς καὶ διότι δὲν μὲ ἀγαπᾷ.

— Θὰ σ' ἀγαπήσῃ, εἶμαι βέβαιος. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δυσανάλογον, φρονῶ ὅτι ἡ κυρία Βωζέ δὲν θὰ εὕρῃ καλλίτερον. Ἡ περιουσία της δὲν εἶνε τόσο ἀσφαλής, ἐνῶ ἡ ἰδικὴ μάς αὐξάνει καθ' ἑκάστην. Ὅταν μάθῃ τὸ περιεχόμενον τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα τῆς ἔφερες ἀπόψε, θὰ ἴδῃ, ὅτι ἡ θέσις της δὲν εἶνε εὐχάριστος. Μὴ ἀπελπίζεσαι, ἀγα-

πητέ μου Ἐκτορ, γνωρίζεις ὅτι θὰ θυσιάσω τὸ πᾶν χάριν τῆς εὐτυχίας σου.

— Τὸ γνωρίζω, καλὴ μου πατέρα, ἀλλὰ δὲν θέλω ὑπὸ τοιοῦτους ὁρους νὰ ἐπιτύχω τὴν χεῖρα τῆς Ἰουλιέττας.

— Κάμνε της τότε κόρτε.

— Δὲν τολμῶ, γνωρίζεις πόσον εἶμαι δειλός, ἔπειτα συχνάζει ἐκεῖ ὁ κύριος Ἑρρίκος Δερμενόν, νέος κομψός, ὅστις τὴν παρakoλoυθεῖ πάντοτε, τῆς κάμνει πολλὰς περιποιήσεις, καὶ ὅστις ἐπὶ τέλους θὰ τὴν κατακτήσῃ, εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος.

— Καὶ μ' αὐτό ! θὰ παρηγορηθῇς καὶ θὰ νυμφευθῇς ἄλλην. Ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα καλαὶ καὶ ἐντιμοὶ κόραι, ἔπειτα ἂν δὲν εὕρῃς ἀπ' ἐδῶ, πηγαίνεις εἰς Παρισίους καὶ ἐκλέγεις γυναῖκα τοῦ γούστου σου. Θάρρος, παιδί μου, μὴ κακοκαρδίζῃς δὲν τόσον διὰ μίαν κόρην, τὴν ὁποίαν θὰ λησμονήσῃς καὶ ἥτις ἴσως ἴσως δὲν θὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῇ. Μοῦ ὑπόσχεσαι, ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ εἶσαι φρονιμώτερος ;

— Ναί, πατέρα.

— Πότε θὰ ὑπάγῃς πάλιν εἰς τὴν ἑπαυλιν ;

— Αὖριον.

— Ποίαν ὥραν ;

— Τὴν μεσημβρίαν.

— Ὁ κύριος Δερμενόν αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν θὰ εἶνε ἐκεῖ χωρὶς ἄλλο, ἐπωφελήθητι τῆς περιστάσεως καὶ κάμε της ὀλίγον κόρτε, βάλῃ ἐπὶ τέλους τὰ δυνατά σου ! Ἄν ζοῦσεν ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα σου καὶ τῆς ἔλεγον, ὅτι ἡ κόρη, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷς, δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν ἔρωτά σου, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευε ποτέ, ἐκείνη, ἥτις δὲν εὗρισκε τίποτε εἰς τὸν κόσμον ὠραιότερον ἀπὸ σένα. Πῆγαινε λοιπὸν νὰ κοιμηθῇς καὶ μὴ στενοχωρῆσαι, ὅλα θὰ ἔλθουν δεξιά. Εἶσαι νέος, ὑγιής, ὁ πατέρας σου σ' ἀγαπᾷ, ἔχεις γερὴν περιουσίαν, τί διάβολο ! ἔχεις τὸ μέσον νὰ γείνης φιλόσοφος, φιλοσόφησε λοιπὸν.

Πατήρ καὶ υἱὸς ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους καὶ ὁ Ἐκτωρ ἀπεσύρθη, ἵνα κατακληθῇ.

Ὁ κ. Κρονδὲν ἐτακτοποίησε τὰ ἔγγραφα του, ἐκλείδωσε τὸ γραφεῖόν του, ἐκαθάρισε τὰ ὀρμυαλῶνά του, τὰ ἔθηκεν εἰς τὴν θήκην των καὶ λαμβάνων τὸ φῶς ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Κατεκλίθη συλλογιζόμενος τὸν υἱὸν του καὶ ζητῶν νὰ εὕρῃ μέσον ἀσφαλές, δι' οὗ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Βωζέ, μέσον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἀκόμη εὕρῃ, ὅταν ἀπεκοιμήθη.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἑρρίκον, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ φθάσας πρὸ μικρᾶς οἰκίας διωρόφου, ἥτις ἔκειτο ἐν τῇ μεγάλῃ δὲ, ἐσταμάτησεν, ἔλαβε κλειδὸν ἐκ τοῦ θυλακίου του, ἤνοιξε τὴν θύραν, εἰσῆλθε καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὴν λυχνίαν, ἥτις ἦτο τοποθετημένη ἐπὶ τινος σανίδος, ἀνέβη τὴν μικρὰν κλίμακα διευθυνόμενος πρὸς τὸ δεύτερον πάτωμα.

Ὅτε διήρχετο διὰ τοῦ πρώτου, ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ θεοῦ του, ὅστις ἐφώναξεν :

— Εἶσαι σύ, Ἑρρίκος ;

— Ἐγὼ εἶμαι, θεῖέ μου.

— Ἐλθέ λοιπὸν νὰ ὁμιλήσωμεν ὀλίγον.

Ὁ κ. Δερμενόν ἤνοιξε τὴν θύραν, ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ τῆς ὁποίας εὗρισκετο ἡ κλεῖς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θεοῦ του.

Ὁ κ. Γαβριὴλ Δερμενόν, χῆρος, εἶχε κατακληθῇ καὶ ἀνεγίνωσκε δι' ἑκατοστὴν ἴσως φορὰν, μυθιστόρημα τοῦ Κραιβιγιὸν υἱοῦ, ὅστις ἦτο ὁ προσφιλέστερός του συγγραφεύς. Ἦτο ἰσχνός, ὅπως ὁ Δὸν Κιχῶτος, τὸ δέριμα του ἦτο κίτρινον ὡς ὁ κηρός, καὶ στιλπνὸν ὡς τὸ ἤλεκτρον. Αἱ χεῖρές του ἦσαν ξηραὶ, ἀλλὰ λευκαὶ καὶ λεπτοκαμωμέναι. Ὁ κ. Γαβριὴλ Δερμενόν, βαρῶνος, ἐπαίξεν οὐχὶ μικρὸν ρόλον ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας καὶ κατὰ τὴν παλιννόρθωσιν. Ἠναγκάσθη νὰ ἀποδημήσῃ διαρκούσης τῆς ἐπαναστάσεως, διότι τὸ ἀριστοκρατικὸν του ὄνομα ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς διαφόρους συκοφαντίας ἐναντίον του. Ὁ αὐτοκράτωρ τῷ παρεχώρησε μέρος τῆς περιουσίας του καὶ ὁ κ. Δερμενόν ὠμίλει πάντοτε μετ' εὐγνωμοσύνης περὶ αὐτοῦ.

Ὁ κ. Δερμενόν, ἀποθανόντος τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του, διωρίσθη ἐπίτροπος τοῦ Ἑρρίκου, ὅτε οὗτος μόλις ἦτο τεσσάρων ἐτῶν. Τὸ ὄνομα Γαβριὴλ τῷ ἐδόθη παρὰ τῆς μητρός του, γυναικὸς εὐσεβοῦς καὶ φιλοθρήσκου, ἡ ὁποία μὴ ἀποκτήσασα ἐπὶ μακρὸν τέκνα, ἐζήτησε τὴν ἐπισκουρίαν τοῦ Μιχαὴλ Ἀρχαγγέλου, εἰς δὲν ἔταξε νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα Γαβριὴλ εἰς τὸν πρώτον της τέκνον. Ἐνόςφ ὁ Γαβριὴλ ἦτο μικρός, τὸ ὄνομα τοῦτο τοῦ ἐπῆγγαινε θαυμάσια, διότι ἦτο ξανθός, καλοκαμωμένος, ὠραίος ἐπὶ τέλους, ἐνόςφ ἦτο νεανίας, τὸ γλυκὺ τοῦτο ὄνομα ἤρεσκε πολὺ εἰς τὰς γυναῖκας, διότι συνεφώνει καλλίστα μὲ τοὺς αἰσθηματικούς τρόπους του, μὲ τὸν ξανθὸν μύστακά του, μὲ τοὺς κυανούς ὀφθαλμούς του, ἀλλ' ὅταν τὸ δέριμα του ἔγεινε μολυβδόχρουν συνεπεία παντοειδῶν καταχρήσεων, ὅταν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἔλεικανθησαν, τὸ ὄνομα τοῦτο κατέστη γελοῖον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα ἐπὶ τῇ θέᾳ ἐκείνου, ὅστις τὸ ἔφερεν.

Ἄλλ' ὁ θεὸς τοῦ Ἑρρίκου οὐδέποτε ἔδωκεν εἰς τοῦτο προσοχὴν. Διετήρει τὸ βαπτιστικὸν του ὄνομα, ὅπερ τῷ ὑπενθύμιζε παλαιὰς ἡμέρας καὶ παρελθόντα γυναικοθρησκείας ἀνδραγαθήματα, τόσο καλῶς, ὥστε ἔκαμνε τὸ πᾶν, ὅπως φαίνεται εἰς τὸν κόσμον ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὀνόματός του. Ἐβόρε λοιπὸν τὴν κόμην του, ἔφερε ψευδεῖς ὀδόντας, ἐλούετο μὲ διάφορα ἀρώματα, ἤλειψε τὸ πρόσωπόν του μὲ παντοειδεῖς σκευασίας καὶ κατάρθωσε δι' ὅλων τούτων τῶν μέσων νὰ μεταβληθῇ εἰς πρότυπον μουμίας αἰγυπτιακῆς.

Ἐνεάνιζε καὶ ἐνόμιζε, ὅτι θὰ ἔχῃ αἰωνίως τὴν ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων περιουσίαν του, ὥστε ἔδωκεν ἀπερίσκεπτος, ἠγόραζεν ἵππους καὶ ἡλάττου κατ' ὀλίγον τὸ κεφάλαιον.

Θὰ μ' ἐρωτήσητε, διατί διέμενεν ἐν τῇ πόλει Σ... καὶ ἰδίως διατί ὁ Ἑρρίκος κατῴκει μαζὶ του.

Εἰς δύο λέξεις θὰ τὸ μάθετε.

Ἐν Παρισίοις θὰ ἦτο ὁ γελοιοδέστερος μεταξὺ τῶν γελοιοδεστέρων. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἦτο μόνος εἰς τὸ εἶδος του καὶ ἐφημίζετο φυσικὰ ὡς εἰδικότης. Ἐν Παρισίοις αἱ γυναῖκες δὲν ἠρέσκοντο πλέον μαζὶ του, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ὑπῆρχον ἀκόμη μερικαὶ ἐρωτόληπτοι προκεχωρημένης ἡλικίας, αἵτι-

νες τὸν ἐλάμβανον ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς ὁποίας οὗτος μετὰ νεανικοῦ πάθους ἐλάτρευεν. Ἐν Παρισίοις δὲν θὰ ἔκαμνε φιγούραν μὲ τὸ ὀλίγον εἰσόδημα, ὅπερ τῷ ἀπέμεινεν, ὅτε κατέλιπε τὴν πρωτεύουσαν, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐξοδεύων περισκεμμένως τὰ χρήματά του ἡδύνατο νὰ ἀποκτήσῃ φήμην ἀνθρώπου πλουσίου καὶ μεγαλοπρεποῦς.

Τέλος ἐξέλεξε τὴν πόλιν Σ. . . διότι ἐκεῖ κατῴκει ἡ μαρκησία δὲ Δρανσύ, μελαγχροινὴ καὶ τεσσαρακοντοῦτις, ἀνταποκρινόμενη εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ γέροντος Γαβριήλ, ὅστις μεγάλως ἐκαυχᾶτο δι' αὐτό, βλέπων, ὅτι εἶχεν ἀντιζήλους τοὺς περισσοτέρους νέους τῆς πόλεως.

Ὁ Ἑρρίκος, ὅστις ἐγνώριζε τὰ σφάλματα καὶ πρὸ πάντων τὰ ἐλαττώματα τοῦ θείου του, ἔζη ἐν τούτοις μαζί του, διότι ἀνατραφεὶς παρ' αὐτοῦ τὸν ἡγάπησεν ὡς πατέρα. Ἐχρεώσκει εἰς τὸν κ. Γαβριήλ ἀνατροφὴν ὅχι τόσο ἐπιμεμελημένην καὶ ἀρχαῖς ὅπως δὴποτε ἀκολάστους, ἀλλ' ὅμως δὲν ἡδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὰς ἀληθεῖς ἐνδείξεις τῆς στοργῆς, δι' ἧς τὸν περιέβαλλε καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐγκαταλίπῃ, ἀλλ' ἦλθε μετ' ἐκείνου εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἔπειτα διέτριβε κατ' ἑτος ἐν τῇ ἐπαύλει ἡ κ. Βωζέ ἔχουσα θελκτικὴν θυγατέρα, τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἐβράδυνεν ὁ Ἑρρίκος νὰ κατακτήσῃ.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

Ἡ ὄψις ὁροφὴ ἐστέφετο ὑπὸ μολυβδίνου ἐξωστέγῃ, οἱ δὲ δύο πυργίσκοι τῶν ἄκρων διὰ τῆς κορυφῆς τοῦ προμαχώνος αὐτῶν ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς τῶν ἀρχαίων παλατίων τῆς ἐποχῆς Ἑρρίκου τοῦ Β'.

Οἱ τοῖχοι καλύπτονται ἐν μέρει ὑπὸ ἀναρριχωμένων φυτῶν, κληματίδων μετὰ πυκνῶν φυλλωμάτων, κισσῶν μεγαλοφύλλων καὶ ὑψικίνθων Βιργινίας.

Συστάδες ὀρτενσιανῶν ροδοχρῶν καὶ κυανῶν ἐν πλήρει ἀνθήσει περιέβαλον τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα, μακρόθεν δ' ἐφαίνοντο ροδωνία καὶ ἄλλα θάλλοντα δένδρα τέρποντα τὴν ὄρσιν.

Ὁ Ραβού ἔμεινεν ἐν ἐκστάσει πρὸς στιγμὴν δισταζὼν καὶ διερωτῶν ἑαυτὸν ἐπὶ τίνι προφάσει θὰ ἡδύνατο νὰ εἰσδύσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, ἧς ἂν ἡδύνατο θὰ διετρύπα τοὺς τοίχους ἵνα εἰσχωρήσῃ ἐν αὐτῇ.

Αἴφνης εἶδεν ὑπὸ τὸ φύλλωμα δεινροστοχίας τινὸς θεράποντα βαδίζοντα βραδέως καὶ κρατοῦντα ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ τοῦ μέλανα ἵππου, ὅστις ὀλίγου δεῖν ν' ἀνατρέψῃ αὐτὸν ἐν τῇ δεινροστοχίᾳ τοῦ Πασσύ.

Τοῦτο ἦν δι' αὐτὸν ἀποκαλυψίς.

Ὁ ἱππότης λοιπὸν ἐκείνος ὁ χαρίεις καὶ εὐγενὴς ἦν ὁ ἐραστὴς τῆς Γερμανῆς.

Οὐδεμία ἐπὶ τούτου ἀμφιβολία.

Ἡ δὲ Γερμανὴ ἦτο ἐκεῖ.

Ἡ πολυτελὴς οἰκία εἶναι ἐκείνη, ἣν ἐπεζητεῖ.

Ἐνῷ ἐσκέπτετο, ὁ θυρωρὸς κατῆλθε τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα καὶ ἤτένισε περιέργως τὸν περιπατητὴν ἐκεῖνον.

Ὁ Ραβού ἔσπευσε νὰ στρέψῃ ἀλλαχοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν περιπάτον αὐτοῦ προσποιούμενος ἀδιαφορίαν.

Ἀπέτεμνεν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ ἄκρου τῆς ράβδου τοῦ τὰς ἄκρας τῶν κλάδων τῶν περὶ αὐτὸν δεινροφυλλίων.

Ἐξεπλήσσετο ἐκ τῆς ἐντυπώσεως τοῦ σεβασμοῦ, ὃν ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς ἐπαύλεως, τοῦ κιγκλιδώματος καὶ τοῦ θυρωροῦ ἐπροξένησεν αὐτῷ.

Ἀναμφιβόλως τὸ θάρρος αὐτοῦ δὲν ἐξίστοτο πρὸς τὸ μέγεθος τῆς θέσεως.

Ἄν τις στέργῃ νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του, διστάζει ὅμως πρὸ τοῦ γελοίου.

Μὴ τολμῶν τότε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν δυσχέριαν, ἐπεζήτησεν ἕτερον μέσον καὶ ἡκολούθησε τὸ περιτειχισμὸς μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς ιδιοκτησίας, ἐκεῖ ἐνθα λήγει ἡ ὁδός.

Ἐκεῖ που πλησίον τὸ περιτειχισμὸς περιελαμβάνετο μετὰ δύο συστάδων ἀποκρουσῶν αὐτὸν ἀπὸ τῶν βλεμμάτων.

Ὁ Ραβού ἔτεινε τὸ οὖς καὶ δὲν ἤκουσε τι. Οὐδὲ πνοὴ ἀνέμου. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἔμενον ἀκίνητα.

— Καὶ ὅμως, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, εἶμαι εἰς τὸν οἶκόν μου.

Καὶ βοηθούμενος διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἀνῆλθε τὸ περιτειχισμὸς καὶ ἔστη ἱππαστὴ ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐκεῖθεν τὸ βλέμμα του ἔβλεπε τὴν περιρριχτὴν ὄλην τῆς ἐπαύλεως.

Ἡ καρδίᾳ του συνεπάλλετο παρὰδόξως. Ἐθῆκεν ἐπ' αὐτῆς τὴν χεῖρα.

— Εἶναι περίεργον, εἶπεν, ὅτι αἰσθάνομαι ἐδῶ.

Ἡ Γερμανὴ, ἣν ὑπέθετεν ὅτι ἀπώλεσε διὰ παντός, ἦτο πλησίον του καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ.

Μετὰ μικρὰν προσδοκίαν αἴφνης ἀνεσκίρτησεν.

Ἀπὸ τῆς θέσεως, εἰς ἣν εὐρίσκατο, ἔβλεπε δεινροστοχίαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας πολὺ μακρὰν διέκρινε δύο ἀνθρώπους διευθυνομένους πρὸς τὸ μέρος του.

Ἐσπευσε ν' ἀποκρυβῇ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκτὸς τοῦ ἄλσους, μόνον δὲ ἡ κεφαλὴ του ὑπερέβαινε τὸ ὕψος τοῦ τοίχου κρυπτομένη καὶ αὕτη ὅπισθεν πυκνοῦ φυλλώματος, δι' οὗ ἡδύνατο νὰ βλέπῃ τοὺς περιπατητάς ἐκεῖνους.

Ὁ εἰς τούτων ἦτο ὁ εὐγενὴς τοῦ μέλανος ἵππου, ὁ δ' ἕτερος ἦτο αὐτὴ ἡ Γερμανὴ, περιβεβλημένη ἐσθῆτα εὐρείαν κυανῇν. Ἐβάδιζον ἀμοιβαίως στηριζόμενοι.

Εἶδεν εἰς μίαν στιγμὴν τὸν ἱππότην κύπτοντα πρὸς τὴν νεκρὰν γυναῖκα, λαμβάνοντα μετὰ τῶν χειρῶν του τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ περιπατῶς καταφιλοῦντα αὐτήν.

Ὁ Ραβού ἡσθάνθη φρικτὴν ὁδύνην.

Δι' ἐνός ἄλματος ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ

ἄλσους καὶ μὲ κίνδυνον ν' ἀνακαλυφθῇ, ἐκρύβη ὑπὸ συστάδα φηγῶν.

Οἱ δύο ἐρασταί, ὅπως ἀφιερωμένοι ἐν τῷ ἔρωτι αὐτῶν, δὲν τὸν εἶδον.

Παρεμέρισε ταχέως καὶ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον διηυθύνθη μετὰ πολλῶν προφυλάξεων πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ εἶδε τοὺς ἐραστάς.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσεν ἐλαφρὸν θόρυβον ἐσθῆτος καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς χλόης.

Οὐδέποτε ἡ Γερμανὴ ἦν ἀνθρωπότερα καὶ ὠραιότερα.

Ἡ χαρίεσσα αὐτῆς κεφαλὴ, ὁ εὐπλαστός τράχηλος, τὰ παλλόμενα στήθη τῆς ἐπροξένησαν αὐτῷ ἀπερίγραπτον συγκίνησιν.

Τί ἔλεγον;

Ὁ βαρόνος ἐμειδία τῇ ἐρωμένη του. Αὕτη ἡγεῖρεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς πλήρεις τρυφεροῦ ἔρωτος.

Εὐρίσκοντο εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ συζύγου.

Ὁ ψίθυρος τῆς φωνῆς των ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ.

— Πόσον θὰ τὸ ἀγαπῶμεν, ἔλεγεν ὁ βαρόνος.

— Ἄν σοὶ ὁμοιάζῃ, ὑπέλαβεν ἡ Γερμανὴ, θὰ τὸ λατρεύω.

Καὶ μᾶλλον χαμηλοφώνως προσέθηκε διὰ τόνου, προξενήσαντος ἱλιγγον εἰς τὸν Ραβού:

— Ἐλα, σὲ λατρεύω. Σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ μου, ὁ θεὸς μου, τὸ πᾶν!

Καὶ φρικιώσα ἐν τῇ ἀγκάλῃ του ἐπανελάβε:

— Τὸ πᾶν.

Ἀντιπαρῆλθεν.

Ὁ Ραβού προσηλώθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀδυνατῶν νὰ κινηθῇ.

Ἡσθάνετο ἰδῶτα ψυχρὸν ρέοντα ἐπὶ τοῦ σώματός του καὶ ῥίγη ὀργῆς, ἀγρίου ἔρωτος, λύσσης συνετάρασσεν αὐτὸν ὡς ὄρν κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκρίζωθεισαν ὑπὸ θελλώδους ἀνέμου.

Ἄν εἶχεν ὄπλον, θὰ τοὺς ἐφόνευεν ἀμέσως, παραιτούμενος τοῦ σχεδίου τῆς μεθ' ὑπομονῆς καὶ ἐσκεμμένης ἐκδικήσεως.

Τοῦτο ἦτο δι' αὐτὸν τὸ τελευταῖον πλήγμα.

Ἡ Γερμανὴ εἶχε ψευστῇ.

Ἐλεγε τῷ Μαξίμω:

— Σὲ λατρεύω. Σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ μου, ὁ θεὸς μου!

Οἱ λόγοι οὗτοι εἰσέδυν ἐν τῇ καρδίᾳ του, εἰς τὰς σάρκας του, ὡς κτυπήματα μαχαίρας.

Ἡ σύζυγός του, εἶχε παρὰδοθῇ εἰς τὸν προτιμηθέντα ἐραστὴν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν διαφθορὰ ἐκατομμυριοῦχον.

Παρηκολούθει τοὺς δύο ἐραστάς διὰ τῶν ἐξερῶντων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν καὶ ἐμπλεως ὀργῆς.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καθ' ὅσον ἐκείνος ἀπεμακρύνετο, ἐπανῆλθεν αὐτῷ μικρὰ εὐσταθεῖα.

Μετ' ὀλίγον θὰ διήρχοντο πάλιν.

Ἐσκόπη νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον αὐτῶν καὶ νὰ κραυγᾷ:

— Καὶ ἐγὼ λοιπὸν τί εἶμαι;

Ἄλλ' ἐπὶ πολὺ ἀνέμενε. Οὐδεὶς ἐφαίνετο.

Βεβαίως εἶχεν ἐπανελθῇ ἡ Γερμανὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ, διότι ὁ Ραβού ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουσε κρότον θυρῶν κλειομένων.